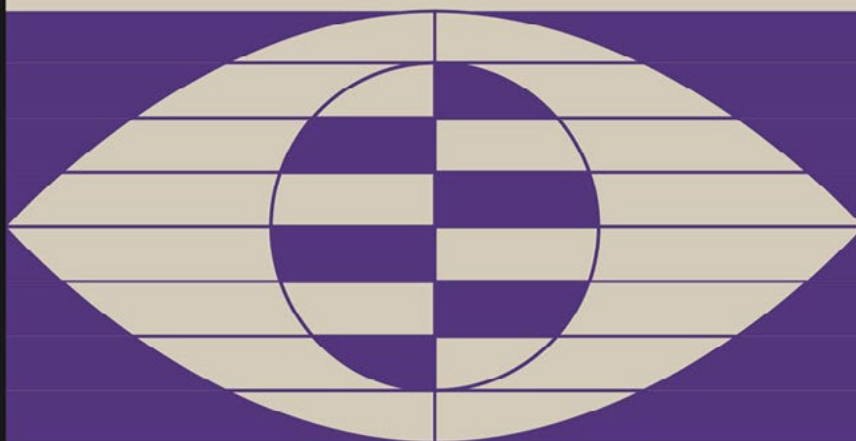
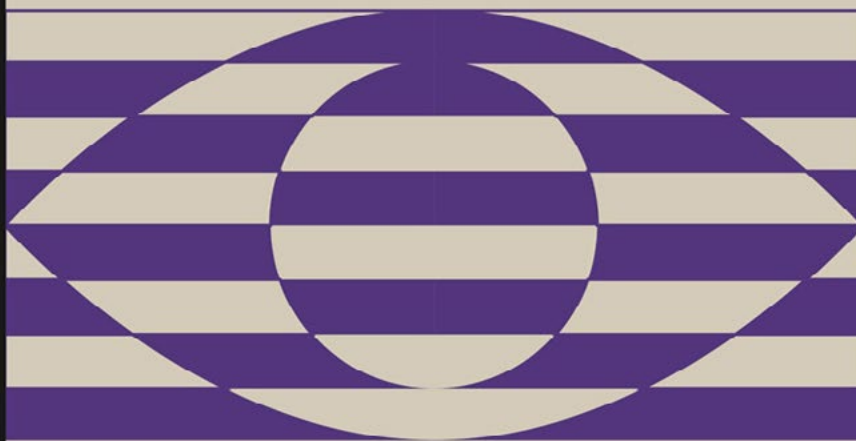

BOB SHAW

DVOJNÍCI V ČASE

SCI-FI KLASIKA

PLUS

Dvojníci v čase

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Bob Shaw
Dvojníci v čase – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

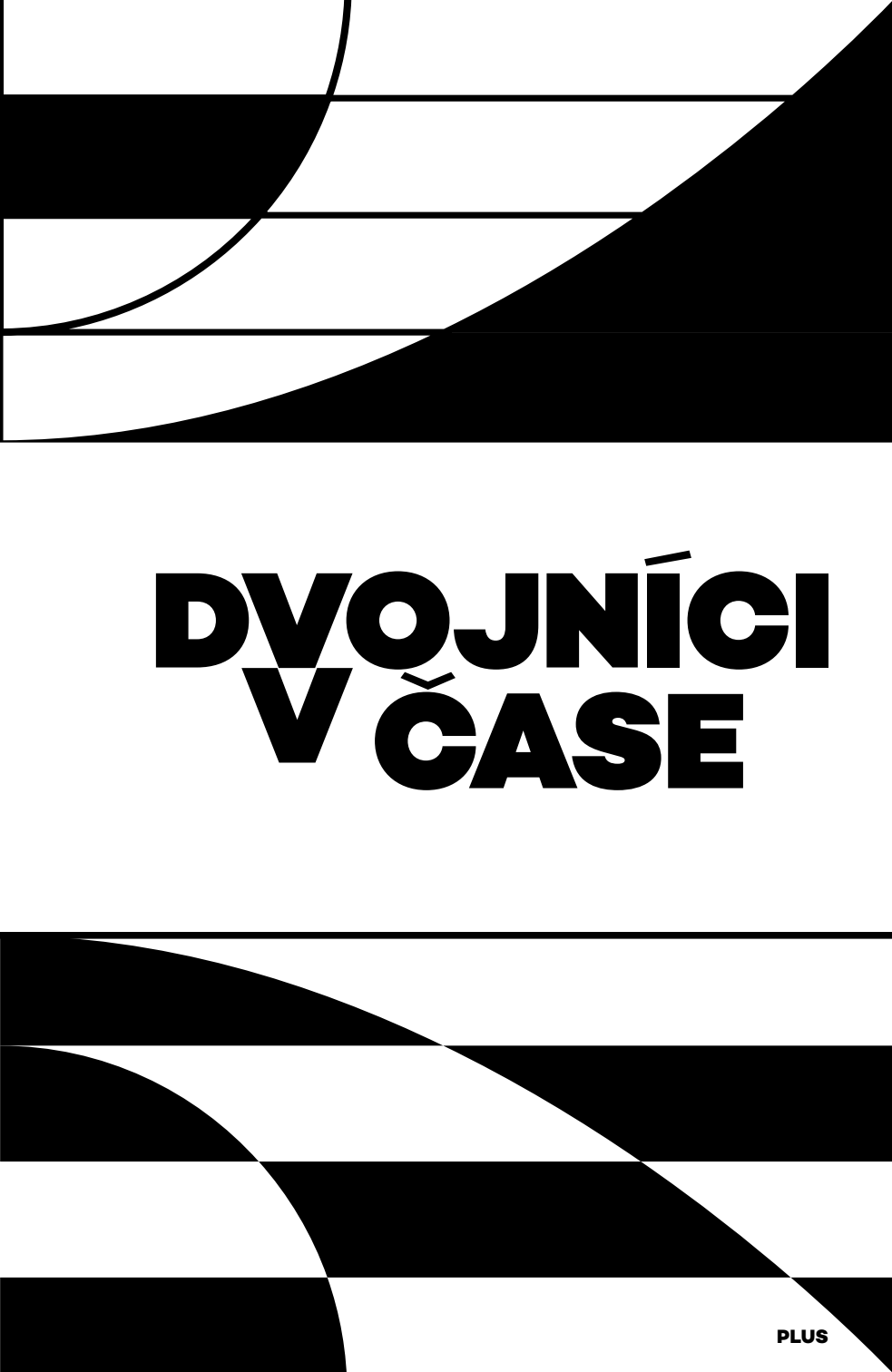
DVOJNÍCI V ČASE

SFK
SCI-FI
KLASIKA
PLUS

BOB SHAW

PŘELOŽILA MIROSLAVA KOPICOVÁ

DVOJNÍCI V ČASE

PLUS

Bretonovi – který se zoufale nudil – připadal náhlý zvuk telefonu téměř krásný. Zvedl se a prošel obývacím pokojem do haly.

„Kdo by to mohl být, drahý?“ podivila se Kate Bretonová a lehce se zamračila, že je někdo ruší.

Breton si v záchvěvu sarkasmu prošel všechny možné odpovědi, které se bezprostředně nabízely, a nakonec – s ohledem na jejich hosty – zvolil jednu z těch méně vražedných.

„Nevím, podle zvonění jsem to nepoznal,“ pronesl klidně a postřehl, jak se Katiny křídově růžové rty nepatrně sevřely. Tohle mu nezapomene, a nejspíš to bude chtít probrat někdy kolem třetí ráno, až on se bude snažit usnout.

„Starej dobrej John – pořád ostrej jako břitva,“ odušil Gordon Palfrey. Mluvil rychle a tvářil se, kdovíjak není nezujatý a taktní. Miriam Palfreyová se jen usmívala tím svým aztéckým úsměvem, s očky jako hřebíkové hlavičky. Palfreyovi patřili mezi nedávné akvizice Bretonovy ženy a z jejich přítomnosti u nich doma ho většinou nervozitou páčila žáha. Strnule se pousmál, zavřel za sebou dveře do obývacího pokoje a zvedl sluchátko.

„Haló,“ řekl. „Tady John Breton.“

„Takže my si teď říkáme John, jo? Bývalo to Jack.“ Mužský hlas v telefonu zněl napjatě, zdrženlivě, jako by mluvčí potlačoval nějaké silné emoce – strach, nebo možná vítězoslávu.

„Kdo volá?“ Breton se neúspěšně pokusil hlas identifikovat a stísňeně si uvědomoval, že telefonní linka je portálem, skrz nějž se může do jeho domu promítnout kdokoli, odkudkoli. Jakmile se tomuto kanálu cizích úmyslů otevřel, stavěl se do nevýhodné pozice, pokud volající nesdělí své jméno, a ta myšlenka mu připadala naprosto nefér. „Kdo je to?“

„Takže ty to vážně nevíš. To je zajímavé.“

V těch slovech bylo cosi, co Bretona poněkud polekalo. „Podívejte,“ odvětil stroze, „budťo řekněte, o co vám jde, nebo zavěste.“

„Nerozčiluj se, John – moc rád udělám obojí. Volám jen proto, abych se ujistil, že jste s Kate doma, než tam přijdu. A teď zavěším.“

„No tak moment,“ obořil se na něj Breton a uvědomoval si, že si toho cizího člověka příliš pouští k tělu. „Ještě jste neřekl, kvůli čemu sem jdete.“

„Pro svou ženu, samozřejmě,“ sdělil mu hlas přívětivě. „Žiješ s mou ženou téměř přesně devět let – jdu si ji vzít zpátky.“

Telefon zacvakl a monotónně Bretonovi hučel do ucha. Několikrát přerušovaně stiskl přepínač, než si uvědomil, že přehrává vizuální kliše, které mu do hlavy nasadily staré filmy –, hrát si s vidlicí telefonu jakmile volající spojení přeruší, ho už nikdy zpátky nepřivede. Breton tiše zaklel, zavěsil a chvíli tam jen tak nerozhodně stál.

Celé je to nejspíš jen nějaký scestný vtípek, ale kdo za tím je?

Znal pouze jediného zapřísáhlého recesistu – Carla Toughera, geologa z Bretonovy inženýrské poradenské společnosti. Jenomže když Toughera naposledy viděl, ten den odpoledne v kanceláři, tak se zrovna zabýval jakýmisi nesrovnalostmi v průzkumu, který společnost prováděla ohledně umístění jedné cementárny v oblasti Silverstream. Breton ho ještě nikdy neviděl tak ustaraného. Tougher teď určitě nemá náladu na vtipkování, tím méně s takovými znepokojivými nuancemi. Ten telefonní rozhovor byl nesmyslný – což vzhledem k mentalitě náhodně volajících pomatenců nebylo nijak překvapivé –, ale měl v sobě i nepříjemné podtóny. Třeba ta podivně pobavená poznámka k tomu, že už si neříká Jack. Breton používal neformální podobu svého jména kvůli image, když se jeho firma začala rozjíždět, ale to bylo před lety – pomyslel si dotčeně – a nikomu do toho nic není. Přesto ale kdesi v nějakém tvrdohlavém koutku mysli s tou změnou jména nesouhlasil, a neznámý volající jako by ho prohlédl a vyhmátl ten maličký, zhoubný stín provinilosti.

Před obývacím pokojem se Breton zastavil, protože si uvědomil, že reaguje přesně tak, jak by to ten vyšinutec v telefonu chtěl – převrací to celé v hlavě kolem dokola, místo aby nad tím mávl rukou. Rozhlížel se po oranžově nasvíceném obložení chodby a náhle si přál, aby se byl loni přestěhoval do většího, novějšího domu, jak chtěla Kate. Svůj starý dům už přerostl a měl se ho bez sentimentu dávno zbavit. Žije s mou ženou téměř přesně devět let. Breton se při pomýšlení na ta slova zamračil – ten volající nenaznačoval, že by byl s Kate

ženatý před ním nebo něco podobného, protože byli svoji už jedenáct let. Ale to číslo devět jako by něco znamenalo, jako by ukrývalo nějaké vrstvy konotací vzbuzujících úzkost, jako by část Bretonova podvědomí zaregistrovala jeho důležitost a s obavami očekávala, jaký přijde další krok.

„Prokristapána!“ řekl Breton nahlas a znechucen sám sebou se plácl do čela. „Vždyť já jsem skoro stejný blázen jako on.“

Otevřel dveře a vešel do obývacího pokoje. Během jeho nepřítomnosti Kate ztlumila světla a přisunula k Miriam Palfreyové konferenční stolek. Na stolku ležel připravený stoh čistých bílých papírů a Miriaminy tlusté prsty už nad nimi chvílemi zlehka kroužily. Breton tiše zaúpěl – takže je přece jen čeká seance. Palfreyovi se právě vrátili z Evropy a celý večer byl plný hovoru o jejich tříměsíční cestě, takže už si začínal myslet, že na žádnou ukázkou nedojde. Ta naděje mu dala sílu zdvořile poslouchat jejich cestovatelské řeči.

„Kdo to volal, drahý?“

„Já nevím.“ Breton se o tom telefonátu nechtěl bavit.

„Špatné číslo?“

„Jo.“

Kate mu pátravě hleděla do tváře. „Ale byls tam tak *dlouho*. A měla jsem pocit, že tě slyším křičet.“

„No,“ odvětil Breton netrpělivě, „řekněme, že měli správné číslo, ale byli to špatní lidé.“

Gordon Palfrey si pobaveně odfrkl a zájem, který chvíli prosvítal z Katina pohledu, pomalu pohasl do zklamané lhostejnosti, jako by Breton vypnul dvě malinkaté televizní obrazovky. Další prohrěšek, který se dá rozpitvávat nad rá-

nem, v době, kdy všichni normální lidé spí a i záclony v jejich pokojích pravidelně oddychují v nočním vánku. Proč jen Kate zraňuje před jejími přáteli, pomyslel si provinile? Na druhou stranu, ona mě zraňuje pořád – rok za rokem předvádí svůj zatracený nezáměr o firmu, a mě pak veřejně pranýřuje kvůli jednomu stupidnímu telefonátu? Ztěžka se posadil, levou rukou instinktivně hmátl po sklence whisky, rozhlédl se po místnosti a vyzkoušel na Palfreyovy svůj laskavý úsměv.

Gordon Palfrey si pohrával se šátkem z černého sametu, zdobeným stříbrnými hvězdami, který mívala jeho žena při seancích přehozený přes obličej – ale pořád se mu ještě chtělo mluvit o Evropě. Pustil se do dlouhého výkladu, aniž by se nechal odradit teatrálním zaúpěním, které Breton vydal pokaždé, když Gordon prohlásil něco jako „Francouzi mají přímo dokonalý smysl pro barevnost.“ Jeho hlavní myšlenkou bylo, že vybavení interiéru venkovských domků v Evropě vždy prokazuje lepší vkus než práce těch nejlepších amerických dekoratérů. Breton se znovu svezl do nazlátlého oparu svazující nudy, kroutil se v křesle a přemítal, jak vůbec ten večer přežije s vědomím, že měl raději v kanceláři pomáhat Carlu Tougherovi vyřešit ten průzkum kvůli cementárně. Palfrey, jak bývá pro otravné lidi příznačné, mezitím nenuceně a sotva postřehnutelně přešel k tématu jakéhosi starého chalupníka, kterého potkali ve Skotsku a který ručně tkal tartany, ačkoli byl zcela slepý. Miriam se, jako vždy před nástupem tranzu, začínal zmocňovat roztěkaný neklid.

„O čempak jsi to mluvil, Gordone?“ Miriam Palfreyová se ve svém křesle zaklonila a její pravá ruka nachystaná nad stohem papírů se začala vznášet a klesat jako papírový drak ve větru.

„Vyprávěl jsem Kate a Johnovi o starém Hamishovi.“

„Ano, jistě – starého Hamishe jsme si užili.“ Miriamin hlas začínal zlehka nabývat monotónnosti, což Bretonovi znělo jako neuvěřitelně banální imitace z nějakého filmu Bély Lugosiho. Všiml si zaujatého výrazu v Katině tváři a rozhodl se vrhnout se plnou silou do útoku na podporu zdravého rozumu.

„Takže vy jste si starého Hamishe užili,“ prohodil nepříro-
zeně nahlas a zvesela. „To tedy musel být pohled! Vyloženě
před sebou vidím starého Hamishe, shrbeného v rohu svého
záhumenku – jako prázdná uschlá slupka, poté co se smysl
jeho života naplnil – *užili* si ho Palfreyovi.“

Kate ale jen mávla rukou jeho směrem, aby byl zticha. Gordon Palfrey rozložil sametový šátek a zahalil Miriam tvář obrácenou ke stropu. Její buclatá bílá ruka se okamžitě chopila pera a začala poletovat nad papírem. Zůstávaly za ní řádky úhledného písma, jedna za druhou. Gordon si klekl vedle odkládacího stolku, aby jí přidržel papír, a Kate odebírala stránku po stránce, když byly plné, a nakládala s nimi s úctou, která Bretonovi připadala otravnější než jakýkoli jiný aspekt celé té záležitosti. Jestli se chce jeho žena zajímat o takzvané automatické psaní, tak proč to nemůže pojmout trochu racionálněji? Byl by snad i ochoten jí sám pomoci ten fenomén prozkoumat, jen kdyby netrvala na tom, že každý vzorek zařadí do obecné kategorie Vzkazů z *druhé strany*.

„Dá si ještě někdo další skleninku?“ Breton se zvedl a do-
šel k barové skříňce se zrcadlem na zadní stěně. *Skleninku*,
pomyslel si. *Prokristapána! Co mi to dělají?* Nalil si pořádného
panáka skotské se sodou, opřel se o skříňku a pozoroval vý-

jev na protější straně pokoje. Miriam Palfreyová seděla bezvládně v křesle, ale ruka se jí pohybovala tak rychle, jak jen to bylo možné, aniž by sklouzla k těsnopisu, a produkovala třicet nebo více slov za minutu. Většinou se ukazovalo, že se jedná o květnatou staromódní prózu na vzájemně nesouvisající témata, v níž se velmi často opakovala slova jako *Kráska* a *Láska*, napsaná vždy s velkým písmenem na začátku. Palfreyovi tvrdili, že texty diktují duše zemřelých spisovatelů, které na základě stylu předběžně identifikovali. Breton měl o tom své vlastní představy a Kate ho svým nekritickým přijetím něčeho, co považoval za mejdanový trik jako vystřižený z nějakého viktoriánského obýváku, šokovala víc, než by byl ochoten připustit.

Breton vytrvale upíjel ze sklenky a sledoval, jak Kate odebírá popsané papíry, čísluje je a skládá na úhlednou hromádku. Jedenáct let manželství ji fyzicky nijak nezměnilo – byla vysoká a stále štíhlá, nosila pestrobarevné hedvábné oblečení s přirozeností, s jakou ptáci nosí své peří, a připomínala mu nádherného exotického opeřence. Její oči ale hodně zestárlý. Předměstská neuróza, pomyslel si, tím to bude. Fragmentace rodiny zrcadlí se v jednotlivci. Jen tomu člověk dá nálepku a může to pustit z hlavy. Žena není nikdy tak docela manželkou, dokud její vlastní rodina není celá po smrti. Sloučení sirotčince a sňatkové kanceláře. Moc piju...

Kate hlasitě vzdychla rozčilením, což znovu obrátilo jeho pozornost k dění u stolku. Ruka Miriam Palfreyové vytvářela cosi, co z dálky vypadalo jako složitý kruhový vzor, možná kresba čerstvě rozvitého karafiátu. Popošel blíž a uviděl, že píše v husté, pomalu se odvíjející spirále a tiše sténá, jak se

vzor rozrůstá. Jeden cíp černé látky halící její zakloněnou hlavu se pomalu nadzvedával a klesal, jako dýchací ústrojí nějakého mořského tvora.

„Co je to?“ Breton položil svou otázku váhavě, protože nechtěl dávat najevo příliš velký zájem, ale uvědomil si, že tohle představuje na seancích něco nového. Miriam se nejistě posadila, když promluvil, a Gordon jí položil ruku kolem ramen.

„Já nevím,“ řekla Kate a otáčela list papíru kolem dokola ve svých dlouhých prstech. „To je přece... je to *báseň*.“

„No, tak si ji poslechnem,“ zahlaholil Breton shovívavě, a ačkoli se sám na sebe zlobil, že se tím nechal tak vtáhnout, přece jen na něj už jen manuální zručnost Miriam Palfreyové udělala dojem.

Kate si odkašlala a četla:

*„Jen po tobě dychtím už tisíce nocí,
malá ručička od čísla k číslu se plouží,
a plakal bych nesmírnou touhou být s tebou,
ty však slíbat mé slzy nepřicházíš.“*

Ty verše Bretona mírně znepokojily, i když nedokázal přijít na to proč. Vrátil se zpátky k barové skřínce, zatímco ostatní dál zkoumali ten fragment básně, a zamyšleně se mračil na zrcadlem znásobenou sbírku lahví a skleniček. Upíjel svůj štiplavý, ledově hřejivý drink a hleděl do svých vlastních očí v tom křišťálovém mikrokosmu; když v tom – zničehonic – jeho mysl lokalizovala možný význam slov „téměř přesně devět let“. To byla ta hlavní skutečná pointa v tom telefonátu, je-li jeho odhad správný. Byla to psychologická hlubinná bomba, dokonale zacílená tak, aby ťala do živého.

Bylo to na měsíc přesně devět let, co policejní hlídka našla Kate bloumající po Padesáté avenue s obličejem posetým kousíčky lidského mozku...

V hale se rozdrnčel telefon a Breton úlekem strnul. Prudce položil sklenku, až led zazvonil, vyšel z pokoje a zvedl sluchátko.

„Tady Breton,“ vyštěkl. „Kdo volá?“

„Ahoj, Johne. Co se děje?“ Hlas by tentokrát okamžitě rozpoznatelný. Volal Carl Tougher.

„Carle!“ Breton klesl do křesla a natáhl se po balíčku cigaret. „Nevolal jsi už dneska? Někdy během poslední půl hodiny?“

„Ne – mám hrozně moc práce.“

„Jsi si jistý?“

„O co jde, Johne? Už jsem ti řekl, že mám hrozně moc práce – jsme ve vážném maléru kvůli tomu průzkumu v Silverstream.“

„Nesedí to?“

„Přesně tak. Provedl jsem dnes ráno osm namátkových odečtů v naší zvolené oblasti a po obědě jsem to zkontroloval ještě s jiným gravimetrem. V tuhle chvíli můžu zatím říct, že původní průzkum, co jsme dělali minulý měsíc, je úplně mimo. Nové údaje jsou zhruba o dvacet miligalů nižší, než by měly být.“

„Dvacet! Ale to by ukazovalo na mnohem lehčí horninu, než jsme se domnívali. Mohlo by to znamenat něco jako –“

„Sůl,“ přerušil ho Tougher. „Myslíš, že by pro klienta mohl být místo cementárny zajímavý solný důl?“

Breton si vložil cigaretu do úst a zapálil si ji. Přemítal, proč jen si svět zvolil zrovna tenhle večer k tomu, aby se začal

vzdalovat normálu. „Poslyš, Carle, pro tyhle odchylky jsou dva možné výklady. První je ten, o kterém už ses zmínil – že se vápenec, o kterém *víme*, že v tom nalezišti je, přes noc změnil v sůl – a tohle s tvým dovolením rovnou vyloučím. Druhý je, že se nám nějak rozštělovaly oba gravimetry – že jo?“

„Nejspíš jo,“ pronesl unaveně Tougher.

„Takže si zítra půjčíme dva nové a projdeme to tam celé znovu.“

„Bál jsem se, že to řekneš. Víš, kolik jsem toho dneska nachodil, Johnne? Mám pocit, jako bych prošel křížem krážem celou Montanu.“

„Příště půjdu s tebou,“ odvětil Breton. „Trocha pohybu mi neuškodí. Uvidíme se ráno, Carle.“

„Jasně, tak zítra. Jo, a Johnne – vynechal jsi třetí možné vysvětlení.“

„A to je...?“

„Že od včerejška klesla gravitace.“

„Běž si radši odpočinout, Carle – i tvoje vtipy už znějí unaveně.“ Breton zavěsil a uznale se usmál nad tím, jak se ten malý geolog nikdy nenechá ničím zdeptat nebo rozházet. Telefonní šílenec, který by si za cíl vybral Toughera, by narazil na masivní štít pragmatického zdravého rozumu – přesto byl ale v tomhle případě Tougher jediným podezřelým, kterého Breton měl. Jeho vtipky byly obvykle primitivně obhroublé, ale onehdy, před pár lety, utratil Tougher nějakých patnáct dolarů z vlastní kapsy, aby do práce každý den přivezl benzín a propašoval ho do správcova auta. Tougher později naprosto věcně vysvětloval, že chtěl prostě prostudovat správcovu reakci na to, až zjistí, že jeho auto zjevně benzín nespotře-

bovává, ale vyrábí. Dal se takový žertík srovnávat s hláškou „Žiješ s mou ženou téměř přesně devět let“? Tím si Breton nebyl jistý. Vracel se chodbou vyloženou světlým, hořčicově hnědým kobercem a při každém kroku se klouby prstů automaticky dotýkal zdi, aby se v suchém vzduchu netvořila statická elektřina.

Kate na něj ani nepohlédla, když se vrátil do místnosti, a Breton pocítil lehký ostent provinilosti kvůli svému předchozímu sarkasmu.

„To byl Carl,“ sdělil sám od sebe. „Je dlouho v práci.“

Netečně přikývla a jeho provinilost se okamžitě změnila ve vztek – dokonce ani v přítomnosti přátel se neobtěžuje předstírat trochu zájmu o jeho práci. Jen tak dál, Kate, pomyslel si dopáleně, nepolevuj ani na chvíli. Necháš se ode mě hezky živit, ale zároveň si vyhrazuješ právo pohrdat mou prací a každým, kdo s ní souvisí.

Breton hleděl zasmušile na svou ženu a Palfreyovy, kteří si teď znovu procházeli všechen ten materiál, co Miriam vyprodukovala, a najednou si uvědomil, že začíná trošku vrávorat. Vrátil se ke svému drinku, jedním lokem ho dopil a nalil si další. Pořád dokola snáším tohle zacházení – v mysli mu rudě vytanuly staré známé vracející se vzorce hněvu –, ale kolik si toho má chlap vlastně nechat líbit? Mám ženu, co si ve dne v noci stěžuje, že trávím moc času v kanceláři, a pak, když už si udělám na večer volno, se dočkám tohohle. Zatracených spiritistů a další extra porce její zatracený lhostejnosti. Když si pomyslím, že jsem se rozbřečel – ano, vážení, opravdicky jsem se rozbřečel úlevou – že se jí nic nestalo oné noci, kdy ji našli s kousky Spiedelova mozku rozprsknutými ve vlasech.

Tehdy jsem to nevěděl, ale Spiedel se mi snažil prokázat laskavost. Ted' už to ale vím. Kdybych tak mohl...

Breton tu myšlenku utnul, protože si polekaně uvědomil, že takhle je na nejlepší cestě vyslat sám sebe na výlet.

Jenomže už bylo pozdě.

Aniž by se zmenšila, začala se tlumená oranžová světla a s nimi i bíle nahozený kamenný krb v obývacím pokoji vzdalovat kamsi do planetárních, mezihvězdných galaktických dá-lav. Pokusil se něco říct, ale průhledný závoj řeči se začal posouvat po tváři reality, bral podstatným jménům jejich význam a znemožňoval predikaci. Prapodivné konfigurace šálily perspektivu celé místnosti a zmítaly s ním od jednoho neznámého pólu ke druhému. Jedna z tváří ve skupince se k němu obrátila – slábnoucí volná forma bez obsahu – muž či žena, přítel či nepřítel? Těžkopádně, bezmocně, šup s námi přes okraj...

Breton zabouchl kapotu buicku tak prudce, až se auto zahoupalo na svých nablýskaných bocích jako polekané zvíře. Kate čekala nehybně ve tmě uvnitř vozu. Jako nějaká mado-na – a právě proto, že nejevila žádné známky hněvu, se jeho vlastní hněv vymkl kontrole.

„Baterie je v háji. Tím je to vyřízené – nemůžeme jet.“

„Neblázni, Jacku.“ Kate vystoupila z auta. „Maguirovi nás očekávají – můžeme si zavolat taxi.“ Do pozdně říjnového nočního povětří se její oblečení na večírek naprosto nehodilo a ona se v něm choulila s jakousi zoufalou důstojností.

„Přestaň být tak zatraceně rozumná, Kate. Máme už hodinu zpoždění a já nehodlám jet na večírek s tak zmazanýma rukama. Jde se zpátky domů.“

„To je dětinský.“

„Děkuju ti.“ Breton zamkl auto a nezabýval se tím, že umazal světlemodrý nátěr rukama od oleje. „Jdeme.“

„Já jdu k Maguirovým,“ trvala na svém Kate. „Ty si můžeš jít domů trucovat, jestli se ti chce.“

„Nebud' hloupá. Nemůžeš jít celou cestu až tam sama.“

„Můžu jít sama a můžu se sama vrátit – dělala jsem to tak úplně klidně celé roky, než jsme se poznali.“

„Já vím, že už tu nějakou dobu jsi, zlatíčko – jen jsem byl vždycky příliš taktní, než abych se o tom zmiňoval.“

„To ti taky moc *děkuju*. Alespoň budeš dnes večer ušetřen rozpaků nad tím, že by tě se mnou někdo viděl na veřejnosti.“

Breton postřehl, jak se do jejího hlasu vkrádá beznaděj, a pocítil záchvěv škodolibosti. „A jak se tam hodláš dostat? Vzála sis s sebou nějaké peníze?“

Zaváhala a pak natáhla ruku. „Dej mi něco na taxík, Jacku.“

„Ani omylem. Jsem dětinský, pamatuješ? Takže jdem domů.“ Chvilí si užíval její bezmoc, jako by se snažil nějak přivolat odplatu za svou vlastní surovost, a pak se mu to celé rozpadlo pod rukama. To je zlý, pomyslel si, i na mě. No tak dorazím na večírek pozdě, se začerněným obličejem i rukama – vyrovnaný člověk by to pojal jako příležitost zahrát si na Ala Johnsona. Když mě poprosí ještě jednou, ustoupím a na ten večírek půjdeme.

Namísto toho po něm Kate hodila jedním krátkým ostrým slovem – které ho naplnilo dotčeným úlekem – a odkráčela podél zářících výloh obchodů lemujících ulici. Se stříbřitým přehozem přes tenounké šaty přitaženým kolem ramen a dlouhýma nohama, které ještě prodlužovaly sandálky

na podpatku, vypadala jako nějaká zidealizovaná filmová verze gangsterské holky. Na okamžik jako by její fyzickou přítomnost vnímal jasněji než kdy dřív, jako by se za jeho očima rozběhl nějaký dlouho nepoužívaný mechanismus. Všudyprítomné světlo z výkladních skříní mu promítlo Kate do mysli důkladně, ostře jako klenot, a on – v úžasu z toho objevu – spatřil tenkou modravou žilku za každým jejím kolenem. Bretona zbolelo u srdce samou láskou. Nemůžeš nechat Kate chodit v noci městem, když vypadá takhle, naléhal na něj jakýsi hlas, ale jediná další možnost byla připlazit se za ní a vzdát se. Zaváhal a pak se otočil opačným směrem, ochromený znechucením sám nad sebou, a trpce nadával.

Téměř o dvě hodiny později před jeho domem zastavil vůz policejní hlídky.

Breton, který stál celou tu dobu u okna, doběhl těžkopádně ke dveřím a pomalu je otevřel. Venku stáli dva detektivové s tmavýma nepřátelskýma očima, v modrých uniformách.

Jeden z detektivů blýskl odznakem. „Pan John Breton?“

Breton jen přikývl, protože nebyl schopen slova. Je mi to líto, Kate, opakoval si v duchu, tak líto – vrať se a půjdeme na tu párty. Souběžně s tím se však dělo něco těžko uvěřitelného. V jakémsi hluboko ukrytém koutku mysli pociťoval úlevu. Jestli je mrtvá, tak je mrtvá. Jestli je mrtvá, tak je po všem. Jestli je mrtvá, jsem volný...

„Jsem poručík Convery. Oddělení vražd. Nebude Vám vadit zodpovědět nám pár otázek?“

„Ne,“ odvětil Breton sklesle. „Asi byste měli jít dál.“ Uvedl je do obývacího pokoje a musel se hlídat, aby neurovnával polštáře jako nějaká nervózní hospodyňka.

„Nevypadáte moc překvapený, že nás vidíte, pane Breton,“ začal Convery pomalu. Měl široký obličej spálený od slunce a maličký nos tvořící jen minimální předěl mezi jeho široce posazenýma modrýma očima.

„Co chcete, poručíku?“

„Máte pušku, pane Breton?“

„No... ano,“ odpověděl zaraženě Breton.

„A mohl byste pro ni dojít?“

„Podívejte,“ ohradil se Breton nahlas. „O co tu jde?“

Convery z něj nespouštěl své bystré oči. „Jeden z policistů s vámi pro ni dojde.“

Breton pokrčil rameny a vydal se do dílny ve sklepě. Cítil, jak je policista napjatý, když sestupovali po dřevěných schodech na betonovou podlahu, a tak se zastavil a ukázal na vysokou skříň, kam dával všelijaké velké náčiní, rybářské pruty, lukostřelecké vybavení a pušku. Policista se kolem něj rychle protáhl, otevřel dveře a vylovil pušku ze skříně. Musel uvolnit popruh, který se zachytil za naviják prutu.

Když se vrátili do obývacího pokoje, vzal si Convery pušku do ruky a otřel špičkou prstu tenkou vrstvu prachu na pažbě. „Asi ji moc nepoužíváte, že?“

„Ne. Naposledy před pár lety. Než jsem se oženil.“

„Hm. To je dalekonosná puška, že ano?“

„Jo.“ Breton cítil, jak v něm narůstá zmatek a vytváří téměř fyzický pocit tlaku. Co se vlastně stalo?

„Ošklivé věcičky,“ podotkl Convery na půl úst. „Zvířata úplně *zmasakrují*. Nevím, proč je vůbec někdo používá.“

„Je to dobrý nástroj, to je celé,“ odvětil Breton. „Dobré nástroje mám rád. Jo, a zapomněl jsem říct, že nefunguje.“

„Proč ne?“

„Jednou mi upadla západka a myslím, že se zasekl čep.“

„Hmmm.“ Convery odsunul západku, prozkoumal ji, přičichl k závěru, u zapnuté stolní lampičky nakoukl do hlavně, a pak podal pušku zpátky policistovi. „Je tohle jediná puška, kterou vlastníte?“

„Ano. Podívejte se, poručíku, tohle už trvá dost dlouho. Proč jste tady?“ otázal se zdráhavě Breton. „Stalo se něco mé ženě?“

„Už jsem myslel, že se ani nezeptáte.“ Convery mu hleděl svýma modrýma očima pátravě do tváře. „Vaše žena je v pořádku. Byla tak nerozvážná, že dnes v noci procházela parkem bez doprovodu a jeden muž ji napadl – ale je v pořádku.“

„Tomu nerozumím. Jak... jak je možné, že je v pořádku, jestliže byla napadena?“

„Inu, měla velké štěstí, pane Bretone. Nějaký jiný muž, který shodou okolností vypadal jako vy, vystoupil zpoza stromu a ustřelil útočnickovi hlavu puškou.“

„Cože? Snad si nemyslíte... kde je ten muž teď?“

Convery se usmál. „To zatím ještě nevíme. Vypadá to, že zmizel...“

Pocit bolestné rozlehlosti, měnící se perspektivy a paralaxy, nemyslitelný přechod, v němž se zakřivení časoprostoru zmítá od negativního k pozitivnímu a nekonečno zívne ve středobodu – tajemném, iluzorním, pronikavém...

„Koukněte, jak ten chlap *nasává*,“ pronesl Gordon Palfrey.

„Ten už je dneska duchem někde na oběžné dráze.“

Ostatní se na Bretona obrátili, ten ale zoufale potřeboval čas, aby se znovu zorientoval, a tak se jen mdle usmál a posadil se v křesle. Všiml si pátravého pohledu v Katiných očích a přemítal nad tím, zda existuje něco, co by běžnému pozorovateli umožnilo postřehnout, že byl chvíli mimo. Jeden analytik jménem Fuscardi ho po neuspokojivém prozkoumání ujistil, že tyto výpadky jsou nepostřehnutelné, ale pro Bretona bylo těžké tomu uvěřit, protože výlety často trvaly několik hodin subjektivního času. Podle Fiscardiho vysvětlení měl Breton neobvyklou, leč ne výjimečnou schopnost záblesků absolutního rozvzpomenutí trvajícího jen zlomek sekundy objektivního času. Dokonce navrhl, že případ postoupí univerzitnímu psychologickému týmu, ale v tu chvíli už Breton ztratil zájem.

Breton se pořádně uvelebil ve svém starém dobrém křesle a vychutnával si úlevu, kterou poskytoval zdravý rozum a pevná půda pod nohama. Tahle příhoda se mu poslední dobou vracela častěji, což ho deprimovalo, přestože ho Fuscardi varoval, že klíčové scény z jeho života – obzvláště ty doprovázené emočním stresem – budou k opakování nejnáchylnější. Dnešní výlet byl nezvykle dlouhý a jeho dopad ještě zvýšila skutečnost, že přišel téměř bez varování. Nepředcházely mu žádné poruchy zraku, které, jak říkal Fuscardi, u jiných lidí obecně předznamenávají záchvat migrény.

Z toho doteku minulosti Bretona mrazilo, a o to víc se snažil držet přítomnosti, ale Kate a Palfreyovi byli stále ještě zabráněni do toho nezvyklého vzorku automatického psaní. Chvilku poslouchal jejich obvyklý rituál, když se snažili určit autora, a pak nechal svou mysl hřejivě rozmlžit účinky

alkoholu. Měl pocit, že se toho večera, který začal v atmosféře destilované monotónnosti, hodně přihodilo. Měl jsem zůstat v kanceláři s Carlem, pomyslel si. Ten průzkum pro Blundellovu cementárnu má být hotový za necelý týden a postupoval dost pomalu už předtím, než se v těch údajích z gravimetru vyskytly ty nepravděpodobné dvacetimiligalové nesrovnalosti. Možná jen nebyly správně korigovány. Carl je dobrý, ale při gravitačním průzkumu je zapotřebí vzít v potaz tolik faktorů – pozici slunce a měsíce, příliv, elastickou deformaci zemské kůry atd. Kdokoli může udělat chybu, dokonce i Carl. A kdokoli taky může někomu anonymně zavolat nebo vzít anonymní hovor. Byl jsem blázen, když jsem si představoval všechny ty speciálně vykonstruované konotace – jen mě to zastihlo vyvedeného z rovnováhy, to je celé. Ten hovor byl jen taková psychologická slupka od banánu, nic víc. Dobrá hláška... a ta whisky je taky dobrá. Dokonce i Palfreyovi jsou v pohodě, když se na ně člověk dívá z toho správného úhlu – obzvláště Miriam. Hezká postava. Jen je škoda, že nechává celý svůj život ovlivnit tím, že se narodila s tváří staroegyptské kněžky jak z nějakého hollywoodského bijáku od M.G.M. Kdyby vypadala jako Elisabeth Taylorová, mohla by sem klidně chodit každý večer... nebo i jako Robert Taylor...

Breton cítil, jak se vznáší na sladovém obláčku benevolence a znovu obrátil svou pozornost k hovoru v místnosti. Zaslechl, jak Kate vykládá něco o Oscaru Wildovi.

„Už ne,“ zaprotestoval slabě. „Oscara Wilda už ne!“

Kate ho ignorovala, Miriam se usmála tím svým vysocha-ným úsměvem, ale Gordon Palfrey měl hovornou náladu.

„My přece *neříkáme*, že tahle slova přišla od Oscara Wilde, Johna. Ale od *někoho* přišla – a část z toho se stylisticky podobá rané Wildově próze –“

„Jeho *rané* próze,“ přerušil ho Breton. „O to právě jde. Takže – Wilde zemřel kolem roku 1900, je to tak? A teď se píše rok 1981 – takže za jednaosmdesát let na druhé straně, nebo za závojem, nebo jak tomu vy spiritisti říkáte, nejenže se jako autor přestal vyvíjet, ale dokonce sklouzl zpět na úroveň začátečníka.“

„Ano, ale –“

„A rozhodně to není nedostatkem cviku, protože podle toho, co jsem četl v knihách, které jste půjčili Kate, je od své smrti mezi provozovateli automatického psaní velmi oblíbený. Wilde bude nejspíš jediným autorem, jehož literární produkce poté, co ho pohřbili, vzrostla.“ Breton se zasmál. Líbilo se mu v té příjemné fázi opilosti, kdy měl vždycky pocit, že mu to myslí a mluví dvakrát rychleji, než když je střízlivý.

„Ty předpokládáš korespondenci mezi tímto světem a jakoukoli jinou úrovní bytí stylem jeden na jednoho,“ podotkl Palfrey. „Ale možná to tak není.“

„Ani být nemůže. Podle údajů, které máte o druhé úrovni bytí, se zdá, že je zabydlena spisovateli, jimž chybí pero a papír a kteří jen celou dobu telepaticky vysílají do našeho světa všelijaké bláboly. A Oskar Wilde se z nějakého důvodu stal v tomto směru přeborníkem – což je nejspíš trest za napsání *De Profundis*.“

Palfrey se trpělivě usmál. „My ale přece *netvrdíme*, že tyhle...“

„Nedohaduj se s ním,“ přerušila ho Kate. „To je přesně to, co chce. John je profesionální ateista, a stejně už začíná být moc rozpovídaný.“ Šlehla po něm pohrdavým pohledem, ale přehnala to a na kratičkou chvíli díky tomu vypadala jako malá holčička. Dost nepravděpodobné, že někoho může omladit zrovna taková emoce, pomyslel si v duchu Breton.

„Má pravdu,“ přisvědčil. „Veškerá moje víra se zhroutila jako domeček z karet, už když jsem byl malej kluk – první trhlinou bylo zjištění, že F. W. Woolworth není žádný vůl.“

Kate si zapálila cigaretu. „Vypil už deset panáků whisky. Po desátém vždycky přijde s tímhle vtípem.“

A ty zas vždycky vytáhneš ten s deseti panákama, pomyslel si Breton. *Seš mrcha bez špetky smyslu pro humor – a snažíš se, abych vypadal jako nějaké chlastem řízené robot*. Navenek ale zůstal zvoňákný a hovorný, ačkoli si uvědomoval, že je to reakce na trauma způsobené jeho výletem. Podařilo se mu ale udržet se v dobré náladě i během fáze kávy a sendvičů a nakonec doprovodil Kate ke dveřím, když vyprovázela hosty k autu.

Byla řízná pozdně říjnová noc a nad obzorem se na východě začínala objevovat zimní souhvězdí, jako připomínka toho, že sem z Kanady brzy dorazí sníh. Breton stál opřený ve dveřích, odpočíval a dopřával si poslední cigaretu dne, zatímco si Kate povídala s Palfreyovými u auta. Jak tak pokuřoval, na nebi krátce vzplály dva meteority. Konec cesty, pomyslel si, vítejte na Zemi. Nakonec se auto rozjelo po křupajícím šterku, s předními světlý pročesávajícími jilmoví podél příjezdové cesty. Kate zamávala na rozloučenou a vrátila se zpátky do domu, lehce roztřesená zimou. Breton se jí pokusil položit

ruku kolem ramen, když ho v chodbě mýjela, ale kráčela rázně dál a on si vzpomněl na svou předchozí uštěpačnost. Takže se to přece jen bude nad ránem ještě rozpitvávat, zatímco budou záclony v ložnici zlehka oddychovat ze spánku.

Breton pokrčil rameny, aby sám sobě dokázal, jak málo mu na tom záleží, pak odcvrkl špaček cigarety na trávník, kde zhasl v orosené trávě. Naposledy nasál vzduch plný vůně listí, obrátil se a chystal se vejít dovnitř.

„Ještě nezavírej, John.“ Ten hlas se ozval z tmavého křoví vedle příjezdové cesty. „Přišel jsem si pro svou ženu. Copak jsi zapomněl?“

„Kdo je tam?“ křikl Breton zneklidněně, když se na světlo vynořila vysoká mužská postava, jeho hlas už ale poznal. Ten anonymní volající. Cítil současně hněv i strach.

„Copak to ještě pořád nevíš, John?“ Neznámý už došel k verandě a pomalu vystupoval po schodech. Ve světle stropního svítidla byla jeho totožnost jasně zřejmá.

Breton – přimražený obrovskou nevysvětlitelnou hrůzou – zíral do své vlastní tváře.

2

Jack Breton si uvědomil, že se mu trochu třesou nohy, když kráčí po schodech k muži jménem John Breton.

Usoudil, že by to mohlo být tím, jak se déle než hodinu krčil na větru ve spiklenecké tmě ve křoví. Pravděpodobnější ale bylo vysvětlení, že nebyl připravený na to, že zas uvidí Kate. Došlo mu, že žádné rozmyšlení ani jiné přípravy by dopad té skutečnosti nedokázaly zmírnit. Zvuk jejího hlasu, když se loučila s hosty, jako by zaplavil jeho nervový systém mocnou harmonií, vyvolal novou úroveň reakcí u jeho bytosti jako celku i u jednotlivých atomů, z nichž byl složen. *Miluju tě*, šeptala každá molekula v jeho těle, na miliardách enzymatických drah, *miluju tě, Kate*.

„Kdo jste?“ otázal se stroze John Breton. „Co chcete?“ Stál Bretonovi v cestě a díval se na něj upřeným pohledem, zpříma a s tváří potmělou úzkostí ve slabé záři kulatého světla, které mu viselo nad hlavou.

Jack Breton prsty nahnatal automatickou pistoli v kapse kabátu, ale protože zaslechl v hlase druhého muže nejistotu, nechal ji zajištěnou. Nebylo třeba se odchylovat od plánu.